

Arrest

nr. 284 247 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 om het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet toe te passen op betrokkene.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 september 2022 toe op de luchthaven van Zaventem met valse binnenkomstdocumenten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 september 2022 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.3. Verzoeker diende aan de grens een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 14 november 2022 (RvV 14 november 2022, nr. 280 092).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof na pogingen om verzoeker te verwijderen telkens nieuwe beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.6. Verzoeker diende op 25 november 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25quinquies).

1.7. De commissaris-generaal trof op 30 november 2022 een beslissing waarbij het volgend verzoek niet ontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoeker diende op 5 december 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2023 een beslissing tot verlenging van de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 januari 2023 een 'beslissing' om het artikel 9ter van vreemdelingenwet niet toe te passen op betrokkene. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Meester,

In antwoord op uw brief van 05.12.2022 deel ik u mede dat de mogelijkheid om een aanvraag tot het bekomen van een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in te dienen, slechts open staat voor vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied verblijven.

Aangezien dhr. Y.(...), D.(...) A het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot teruggedrijving, die hem op 29.09.2022 betekend werd en in toepassing van art 74/5 van de voornoemde wet, in afwachting van de uitvoering van deze beslissing, in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt vastgehouden, werd hem geen toegang tot het Belgisch grondgebied verleend. Alhoewel de transitzone en de gesloten centra, concreet gezien, deel uitmaken van het Belgisch grondgebied, is het daarentegen duidelijk dat de pertinente bepalingen van de Schengengrenscore (artikel 4) en van de Wet van 15 december 1980 (artikel 4bis) een punt vastleggen waar de vreemdelingen administratiefrechtelijk het grondgebied betreden, en dat de Koninklijke Besluiten van 01.03.1994, 09.07.1998 en 13.05.1999 de juridische fictie creëren waarbij de gesloten centra worden gelijkgesteld met een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Het is dan ook zo dat, volgens de bepalingen van de Schengengrenscore de buitengrens van het Schengengrondgebied via een erkende grensdoorlaatpost, , moet worden overschreden.

Aangezien dhr Y.(...), D.(...) A deze grensdoorlaatpost niet heeft overschreden, heeft hij administratiefrechtelijk het grondgebied niet betreden en heeft hij a fortiori er geen verblijf in de zin van de Schengengrenscore en de wet.

In tegenstelling tot hetgeen voorzien is door de bepalingen inzake asiel, maakt artikel 9ter van het verblijf op het grondgebied echter een conditio sine qua non voor zijn toepassing. Beide situaties zijn dan ook objectief verschillend: de ene betreft een vreemdeling die voor zijn overheden moet vluchten, de andere betreft een vreemdeling die de nodige stappen kan nemen in zijn land van herkomst.

Rekening houdend met deze conditio sine qua non kan het artikel 9ter niet toegepast worden op dhr. Y.(...), D.(...) A voor wie het vrij stond om een visum of een toelating tot verblijf omwille van medische redenen aan te vragen bij de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging in zijn land van herkomst.

Tot slot, gezien de ingeroepen medische redenen, zal, conform art.3 van het EVRM, voor elke verwijdering het doktersadvies gevraagd worden omtrent de mogelijkheid tot uitvoering van de terugnrijving,”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker richt zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de ‘beslissing’ van de gemachtigde van de staatssecretaris om artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet op hem toe te passen.

2.2. In haar nota met opmerkingen stipt de verwerende partij aan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft waardoor de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker sedert 29 september 2022 wel degelijk het voorwerp is van een terugnrijvingsmaatregel (bijlage 11) waarvan de tenuitvoerlegging, omwille van zijn vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, imminent is. De toepassingsvoorwaarden van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet zijn dus *prima facie* vervuld (zie RvV 24 juni 2020, nr. 237 408 (AV)). De Raad merkt evenwel op dat de terugnrijvingsmaatregel (bijlage 11, zie punt 1.2), waarvan verzoeker het voorwerp is, niet werd aangevochten. De thans bestreden beslissing kan, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, onmogelijk als een “*verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel*” in de zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet worden beschouwd.

Uit een samenlezing van artikel 39/82, § 4, tweede lid en artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet vloeit voort dat verzoeker desgevallend de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan vorderen van een ‘andere’ beslissing die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, doch enkel op voorwaarde dat “*de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel (...) gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp (is) van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (...) bij uiterst dringende noodzakelijkheid*”. Deze voorwaarde geldt krachtens de wet uitdrukkelijk “(o)p straffe van onontvankelijkheid”.

Zoals gezegd werd de beslissing tot weigering van toegang met terugnrijving (bijlage 11) van 29 september 2022 niet aangevochten. Uit wat voorafgaat blijkt dus dat verzoeker, die “*de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel*” (in casu de bijlage 11) ongemoeid heeft gelaten, niet op ontvankelijke wijze de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan vorderen van de ‘beslissing’ betreffende zijn medische regularisatie-aanvraag, die geen verwijderingsmaatregel omvat.

2.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN